

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

6. februar 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – samarbejde om civile retlige spørgsmål – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EF) nr. 44/2001 og (EF) nr. 1346/2000 – respektive anvendelsesområder – foged under konkurs – sag anlagt af kurator, som varetager konkursboets administration og afvikling«

I sag C-535/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) ved afgørelse af 8. september 2017, indgået til Domstolen den 11. september 2017, i sagen

NK, kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI,

mod

BNP Paribas Fortis NV,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne A. Arabadjiev, E. Regan, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: fuldmægtig R. Schiano,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. juli 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

- NK, kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI, ved advocaten B.I. Kraaijpoel, T.V.J. Bil, P.M. Veder og R.J.M.C. Rosbeek,
- BNP Paribas Fortis NV ved advocaten F.E. Vermeulen og R.J. van Galen,
- den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo og P. Lacerda, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved R. Troosters og M. Heller, som befuldmægtigede,

* Processprog: nederlandsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. oktober 2018,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1), artikel 4, stk. 1, og artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT 2000, L 160, s. 1, berigtiget i EUT 2014, L 350, s. 15), og artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT 2007, L 199, s. 40).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem NK som kurator i konkursboerne efter PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV og PI (herefter »kurator«) og BNP Paribas Fortis NV (herefter »Fortis«) vedrørende kurators inddrivelse i forbindelse med konkurser indledt i Nederlandene af et beløb, som en af konkursskyldnerne uretmæssigt havde hævet fra en konto hos Fortis i Belgien.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1346/2000

- 3 Følgende fremgår af 4., 6., 7. og 23. betragtning til forordning nr. 1346/2000:
 - »(4) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling (»forum shopping«).
- [...]
- (6) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør denne forordning begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed. Endvidere bør denne forordning indeholde bestemmelser om anerkendelse af sådanne afgørelser og om den lovgivning, der finder anvendelse, og disse bestemmelser bør ligeledes være i overensstemmelse med ovennævnte princip.
 - (7) Konkurs, akkord og andre lignende ordninger er undtaget fra anvendelsesområdet for [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997, C 15, s. 1)].
- [...]
- (23) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (lex concursus), anvendes. Denne lovvalgsregel bør gælde både for hovedinsolvensbehandlingen og for territoriale insolvensbehandlinger. Lex concursus fastsætter

alle insolvensbehandlings virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.«

4 Forordningens artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.«

5 Nævnte forordnings artikel 4 bestemmer:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlings indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

[...]

c) skyldners og kurators respektive beføjelser

[...]

e) insolvensbehandlings virkning for ikke opfyldte aftaler, som skyldneren er part i

f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgingsforanstaltninger bortset fra verserende retssager

[...]

h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer

[...]

m) reglerne for, at retshandler, som er til skade for alle kreditorerne, er ugyldige i sig selv, kan omstødes eller kan anfægtes.«

6 Samme forordnings artikel 13 har følgende ordlyd:

»Artikel 4, stk. 2, litra m), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre:

– at nævnte handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og

– at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.«

Forordning nr. 44/2001

7 Artikel 1 i forordning nr. 44/2001 vedrørende anvendelsesområdet for denne forordning har følgende ordlyd:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente
- b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger
- c) social sikring
- d) voldgift.

[...]«

Forordning nr. 864/2007

8 Artikel 17 i forordning nr. 864/2007 har følgende ordlyd:

»Ved vurderingen af den påstået ansvarliges adfærd tages der faktisk og i relevant omfang hensyn til de sikkerheds- og adfærdsregler, der var gældende på stedet og tidspunktet for den begivenhed, der har udløst erstatningsansvaret.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 9 PI var foged fra 2002 og frem til sin afsættelse fra embedet i december 2008. Til brug for sin fogedpraksis havde PI en løbende konto i Belgien hos Fortis. Det var denne konto, som skulle anvendes af de personer, hvis gæld han foretog inddrivelse af.
- 10 I 2006 stiftede PI det nederlandske selskab PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV (herefter »PI.BV«), hvor han var eneaktionær og enedirektør. Selskabets formål var at drive PI's fogedvirksomhed, idet PI indskød formuen fra fogedvirksomheden, herunder den løbende konto hos Fortis, i PI.BV. PI.BV havde ligeledes en klientkonto hos en anden bank etableret i Nederlandene, der indeholdt midler tilhørende omtrent 200 klienter i fogedvirksomheden.
- 11 I perioden fra den 23. til den 26. september 2008 overførte PI et samlet beløb på 550 000 EUR fra denne klientkonto til kontoen hos Fortis via netbank. Nogle dage senere, i perioden fra den 1. til den 3. oktober 2008, hævede PI beløbet på 550 000 EUR i kontanter fra den løbende konto hos Fortis. Denne handling blev kvalificeret som uretmæssig tilegnelse af betroede midler, og PI blev idømt fængselsstraf herfor.
- 12 PI.BV blev herefter erklæret konkurs og PI personligt konkurs henholdsvis den 23. juni 2009 og den 2. marts 2010.

- 13 I forbindelse med konkursbehandlingen anlagde kurator sag ved rechtbank Maastricht (retten i første instans i Maastricht, Nederlandene) med påstand om, at Fortis tilpligtedes at betale et beløb af 550 000 EUR. Til støtte for sit krav gjorde kurator gældende, at Fortis havde handlet ansvarspådragende over for kreditormassen i PI.BV's og PI's konkursbo ved fuldt ud at medvirke til de kontanthævninger, som PI havde foretaget, og handlet i strid med sine lovmæssige forpligtelser, idet de simple kreditorer i begge konkursboer var blevet påført tab.
- 14 Rechtbank Maastricht (retten i første instans i Maastricht) erklærede sig kompetent til at påkende kurators krav. Denne afgørelse blev stadfæstet af Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch, Nederlandene) ved en mellemdom af 4. juni 2013 med den begrundelse, at kurators krav havde grundlag i PI's og PI.BV's konkurs og derfor faldt inden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000.
- 15 I denne forbindelse blev Fortis ved endelig dom fra rechtbank Maastricht (retten i første instans i Maastricht) dømt til at betale et beløb på 550 000 EUR i erstatning for den skade, som kreditorerne havde lidt.
- 16 Som appelinstant afsagde Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch) den 16. februar 2016 en mellemdom, hvorved den fandt, at idet den allerede ved sin mellemdom af 4. juni 2013 havde taget stilling til de nederlandske retters kompetence, kunne den i princippet ikke på ny behandle dette spørgsmål. I mellemdom af 16. februar 2016 anførte Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch) imidlertid, at det fremgik af Domstolens dom af 4. september 2014, Nickel & Goeldner Spedition (C-157/13, EU:C:2014:2145), og af 11. juni 2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks m.fl. (C-649/13, EU:C:2015:384), at Fortis' argumenter, hvorefter afgørelsen om de nederlandske retters kompetence i mellemdom af 4. juni 2013 var fejlagtig, var a priori begrundede, således at den ville tillade en foreløbig kassationsanke vedrørende dette spørgsmål.
- 17 Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch) fandt desuden, at den af kurator anlagte sag mod Fortis var et såkaldt »*Peeters mod Gatzten*«-krav, hvis princip er blevet fastslået af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) ved dom af 14. januar 1983. I medfør af et sådant *Peeters mod Gatzten*-krav kan kurator efter omstændighederne fremsætte krav om erstatning uden for kontraktforhold over for en tredjemand, der har medvirket til det tab, som kreditormassen har lidt, uanset at konkursskyldner selv ikke har et sådant krav. Ifølge denne retspraksis tilkommer provenuet af et sådant krav, som kurator gør gældende i alle kreditorernes interesse, boet.
- 18 Kurator har iværksat appel ved den forelæggende ret, Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) af dommen fra Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch) af 16. februar 2016. Fortis har for sit vedkommende iværksat kontraappel af samme dom, hvorved det bl.a. gøres gældende, at Gerechtshof 's-Hertogenbosch (appeldomstolen i 's-Hertogenbosch) ikke skulle have erklæret sig kompetent på grundlag af forordning nr. 1346/2000 til at påkende den af kurator anlagte sag.
- 19 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at der foreligger en rimelig tvivl med hensyn til, om et *Peeters mod Gatzten*-krav skal anses for et krav, der alene reguleres af de særlige regler, der gælder for insolvensbehandling, således at det derfor falder uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001.
- 20 Den forelæggende ret har desuden rejst tvivl med hensyn til, om kvalificeringen af kravet i forbindelse med behandlingen af kompetencespørgsmålet altid vil være bestemmende for udpegelsen af den lov, der skal anvendes på et sådant forhold, således at der i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1346/2000 altid er en forbindelse mellem kompetencen og den lov, der skal finde anvendelse.

- 21 Endelig ønsker den forelæggende ret – for det tilfælde, at den ret, der materielt finder anvendelse i sagen, og følgelig på *Peeters mod Gatzzen*-kravet, er nederlandsk ret – oplyst, om der i en sådan situation ved bedømmelsen af lovligheden af en given handling ikke desto mindre ud fra en analogi af artikel 17 i forordning nr. 864/2007, sammenholdt med artikel 13 i forordning nr. 1346/2000, skal tages hensyn til de på stedet for den påståede skadegørende handling gældende sikkerhedsforskrifter og adfærdsregler, såsom finansielle adfærdsregler for banker.
- 22 På denne baggrund har Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er et krav om skadeserstatning, som kurator i medfør af det mandat, han har fået i konkurslovens artikel 68, stk. 1, til at administrere og afregne konkursboet, fremsætter på vegne af samtlige fallentens kreditorer over for tredjemand på det grundlag, at denne tredjemand har handlet retsstridigt over for kreditorerne, og hvis provenu, såfremt kravet imødekommes, tilføres konkursboet, omfattet af undtagelsen i artikel 1, stk. 2, litra b), i [forordning nr. 44/2001]?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, og det nævnte krav derfor er omfattet af [forordning nr. 1346/2000], omfattes kravet da i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 1, af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, såvel med hensyn til kurators beføjelse til at fremsætte kravet som med hensyn til den materielle ret, der finder anvendelse herpå?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, skal domstolene i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, da direkte eller ved analogi tage hensyn til:
- a) [a]rtikel 13 i [forordning nr. 1346/2000] i den forstand, at den person, over for hvem kurator på samtlige kreditors vegne gør et erstatningskrav gældende, kan forsvare sig ved at godtgøre, at hans adfærd ikke er ansvarspådragende på grundlag af de retsregler, der ville have fundet anvendelse på kravet, såfremt det ikke havde været kurator, men en individuel kreditor, der havde fremsat fordringen
- b) [a]rtikel 17 i [forordning nr. 864/2007], sammenholdt med artikel 13 i [forordning nr. 1346/2000], dvs. de på stedet for den påståede skadegørende handling gældende sikkerhedsforskrifter og adfærdsregler såsom finansielle adfærdsregler for banker?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 23 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at en sag som den i hovedsagen omhandlede, hvis genstand er et krav om erstatning uden for kontraktforhold, som kurator fremsætter i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis provenu, såfremt kravet imødekommes, tilkommer kreditor Massen, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og derfor falder ind under nævnte forordnings materielle anvendelsesområde.
- 24 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen under henvisning til bl.a. forarbejderne til konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter »Bruxelleskonventionen«), som blev erstattet af forordning nr. 44/2001, har fastslået, at sidstnævnte forordning og forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes på en sådan måde, at det undgås, at de retsregler, der er fastsat heri, overlapper hinanden, og at et juridisk tomrum undgås. De søgsmål, der i medfør af artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, for så vidt som de henhører under »konkurs, akkord og andre lignende ordninger«, er således omfattet af anvendelsesområdet for forordning

nr. 1346/2000. De søgsmål, der ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, er i overensstemmelse hermed omvendt omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001 (dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 17).

- 25 Domstolen har ligeledes bemærket, at EU-lovgiver, således som det bl.a. fremgår af syvende betragtning til forordning nr. 44/2001, har ønsket at fastlægge en bred definition af begrebet »det civil- og handelsretlige område« i forordningens artikel 1, stk. 1, og dermed et bredt anvendelsesområde herfor. Anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000 skal i overensstemmelse med sjette betragtning hertil derimod ikke fortolkes bredt (dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 18).
- 26 Domstolen har fastslået, at alene søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som har snæver forbindelse hermed, er udelukket fra anvendelsesområdet for Bruxelleskonventionen og dens efterfølger, forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning dom af 22.2.1979, Gourdain, 133/78, EU:C:1979:49, præmis 4, og af 19.4.2012, F-Text, C-213/10, EU:C:2012:215, præmis 22 og 24). Det er følgelig alene de således karakteriserede søgsmål, der er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1346/2000 (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Det er i øvrigt dette samme kriterium, således som opstillet i Domstolens praksis vedrørende Bruxelleskonventionen, der gentages i sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000, med henblik på at afgrænse dennes genstand, og som bekræftes i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT 2015, L 141, s. 19), der ikke tidsmæssigt finder anvendelse på nærværende sag, men som i artikel 6 fastsætter, at retterne i den medlemstat, på hvis område der er indledt insolvensbehandling, har kompetence til at behandle enhver sag, der følger direkte af insolvensbehandlingen og har tæt tilknytning hertil.
- 28 Det afgørende kriterium, som Domstolen har udledt med henblik på at identificere, under hvilket område et søgsmål henhører, er således ikke den processuelle sammenhæng, som nævnte søgsmål indgår i, men søgsmålets retsgrundlag. I henhold til denne fremgangsmåde skal det undersøges, om den rettighed eller forpligtelse, der ligger til grund for søgsmålet, udspringer af de almindelige civil- og handelsretlige regler eller af undtagelsesbestemmelser, der er særlige for insolvensbehandlinger (dom af 4.9.2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, præmis 27, af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 22, og af 20.12.2017, Valach m.fl., C-649/16, EU:C:2017:986, præmis 29).
- 29 Den omstændighed, at der efter indledningen af en insolvensbehandling fremsættes krav af den kurator, der er blevet udpeget i forbindelse med denne insolvensbehandling, og at sidstnævnte handler i kreditorernes interesse, ændrer nemlig for det første ikke i det væsentlige karakteren af dette krav, som er uafhængigt af en insolvensprocedure, og som fortsat er underlagt de almindelige retsregler for så vidt angår realiteten (jf. analogt dom af 10.9.2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, præmis 31 og 33, og af 4.9.2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, præmis 29).
- 30 Det følger for det andet af Domstolens praksis, at det er spørgsmålet om, hvor tæt en forbindelse der er mellem et søgsmål og insolvensbehandlingen, som er afgørende med henblik på at fastslå, om undtagelsen i artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 finder anvendelse (dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 I den foreliggende sag fremgår det indledningsvis af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at et *Peeters mod Gatzzen*-krav, som af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) blev tilladt første gang ved dom af 14. januar 1983, kan fremsættes af kurator i konkursboet i kreditorernes

interesse som led i kurators hverv i henhold til den nationale lovgivning på området, nemlig at administrere og afvikle konkursboet. Dernæst tilkommer provenuet af dette krav, i det omfang kravet imødekommes, konkursboet til gavn for samtlige kreditorer for at blive fordelt efter konkurrærækkefølgen. Dels er der ved bedømmelsen af et sådant krav, der fremsættes under insolvensbehandlingen desuden ikke plads til en individuel bedømmelse af hver enkelt kreditors stilling, dels kan tredjemand, over for hvem kravet er fremsat, ikke over for kurator påberåbe sig alle de samme ansvarsfrihedsgrunde, som han havde kunnet gøre gældende over for den enkelte kreditor.

- 32 Det må imidlertid konstateres, at samtlige karakteristika ved et *Peeters mod Gatzten*-krav, som er nævnt i den foregående præmis, udgør en del af den processuelle sammenhæng, som dette krav indgår i. Hvis et sådant krav fremsættes under en insolvensbehandling, er det således kurator, som i kreditorernes interesse og som led i sit hverv i henhold til den nationale lovgivning på området, nemlig at administrere og afvikle konkursboet, fremsætter kravet, og følgelig tilkommer provenuet heraf kreditormassen.
- 33 Dernæst er den sag, som kurator har anlagt mod Fortis, ifølge de oplysninger, der fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, en sag om erstatning uden for kontrakt. Formålet med en sådan sag er følgelig, at Fortis dømmes på grundlag af en påstået tilsidesættelse af sine tilsynsforpligtelser, som burde have fået Fortis til at afvise PI's kontanthævninger på op til 550 000 EUR, idet disse hævninger ifølge kurator har forvoldt kreditorerne skade.
- 34 På grundlag af disse oplysninger synes et sådant krav følgelig at have sit grundlag i de almindelige civil- og handelsretlige regler og ikke i særlige undtagelsesbestemmelser for insolvensbehandlinger.
- 35 Selv om det i hovedsagen endelig ikke kan benægtes, at der foreligger en forbindelse med insolvensbehandlingen, idet der er tale om et krav, som kurator har fremsat i kreditorernes interesse, forholder det sig ikke desto mindre således, at et sådant krav, som det fremgår af de sagsakter, der er forelagt for Domstolen, kan fremsættes af kreditorerne individuelt, uanset om det er før, under eller efter insolvensbehandlingen.
- 36 På denne baggrund, og således som generaladvokaten har anført i punkt 68 i forslaget til afgørelse, kan et sådant krav som det i hovedsagen omhandlede, der for det første kan fremsættes af kreditor selv, således at det ikke er omfattet af kurators enekompetence, og for det andet er uafhængigt af indledningen af en insolvensbehandling, ikke anses for at være en direkte og uadskillelig følge af denne insolvensbehandling.
- 37 Et sådant krav må derfor anses for ikke at have sit grundlag i de særlige undtagelsesregler for insolvensbehandling, men derimod i de almindelige civil- og handelsretlige regler, og falder følgelig ikke uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001.
- 38 Henset til disse betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at en sag som den i hovedsagen omhandlede, hvis genstand er et krav om erstatning uden for kontraktforhold, som kurator fremsætter i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis provenu, såfremt kravet imødekommes, tilkommer kreditormassen, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og falder derfor ind under nævnte forordnings materielle anvendelsesområde.

Det andet og det tredje spørgsmål

- 39 Da det andet og det tredje spørgsmål alene er stillet for det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at en sag som den i hovedsagen omhandlede er omfattet af undtagelsen i artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001, er det ufornuddent at besvare disse spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en sag som den i hovedsagen omhandlede, hvis genstand er et krav om erstatning uden for kontraktforhold, som kurator fremsætter i forbindelse med en insolvensbehandling, og hvis provenu, såfremt kravet imødekommes, tilkommer kreditormassen, er omfattet af begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og falder derfor ind under nævnte forordnings materielle anvendelsesområde.

Underskrifter